

V

Quỳnh Ngọc

Nhìn vào tấm gương cao bằng dầu người trong buồng tắm. Quỳnh Ngọc thấy như trong lòng một niềm kiêu hãnh lớn lao. Nàng đẹp thật!

Diện mạo đã đẹp, thân thể còn đẹp hơn nhiều. Có lẽ nàng là nữ nhân viên Biệt vụ duy nhất — cũng có lẽ là phụ nữ Việt duy nhất — có vòng ngực đúng 98 phân, nghĩa là không thua mỹ nhân núi lửa Tây phương. Làn da trắng nõn làm nổi bật màu đen của tóc, và của đôi mắt đen láy, lông mi dài cong vút, màu đỏ tự nhiên của môi không cần thoa son, của gót chân xinh xắn, tròn trịa, và màu hồng khêu gợi của cặp nhũ hoa vươn ra phía trước.

Bất giác, nàng cảm thấy xấu hổ, và nóng ran lên mặc dầu đang dội nước lạnh.

Trên da thịt nàng, dường như còn vết tay mon trớn của Văn Bình. Một mảnh lực dị thường đã xô nàng vào phòng chàng, bắt nàng nằm yên, tay chân bất động, trong khi xiêm áo bị ném dần lên ghế. Toàn thân nàng run lên lặn lội. Nàng nhắm mắt lại, nghĩ đến Văn Bình.

Nàng biết chàng không thể yêu đương được mãi vì còn công việc, còn tổ quốc, song nàng vẫn sẵn sàng dâng hiến cho chàng những báu vật của

tuổi đời mười còn thơm mùi trinh tuyết. Đêm nay, nàng theo chàng ra Hà nội, dẫn thân vào cảnh hiem nghèo. Không hiểu hai người còn sống sót để trở về Sài Gòn, hay sẽ bỏ thân bên kia bức màn tre, nàng không dám nghĩ thêm nữa.

Vi vậy, nàng cần yêu, yêu say mê, yêu đắm đuối.

Mặc quần áo xong, Quỳnh Ngọc rắc nước hoa Diorissimo lên tóc, cầm cái xác da lớn để trên bàn đêm, rồi mở cửa đi ra ngoài.

Đột nhiên, nàng đóng cửa lại, buông mình xuống ghế bành, nét mặt trầm tư.

Nàng mở xác, rút ra một khẩu súng Boraonin nhỏ xiu, cán mạ vàng. Loại súng tí hon này có thể giết người chính xác trong vòng ba thước. Sau khi kiểm điểm bi đạn, Quỳnh Ngọc bỏ vào túi sau quần đin. Nàng bấm một nút bí mật ở quai xác, cái quai bật tung ra khỏi xác, để lộ ra một con dao lò xo.

Kéo dao ra, nàng lắc nhẹ một cái, lưỡi dao mảnh mai vọt khỏi cán. Nàng lia dao gần một sợi tóc. Tuy không đụng lưỡi, sợi tóc vẫn đứt làm đôi. Lúc nàng khoa dao, tiếng gió rẹt rẹt nổi lên, thứ thanh âm đặc biệt của kiếm báu được rút ra khỏi vỏ. Với con dao sắc như nước này, nàng có thể hạ thủ những gã đàn ông nặng cả trăm kilô, cừ khôi về võ thuật.

Cất con dao vào trong quai xác, nàng lững thững ra thang máy. Một gã giao cho nàng một việc tế nhị, nàng quyết làm tròn. Không để ý tới luồng mắt soi mói của những người đàn ông sang trọng mặc com lê trắng nếp nhìn chăm chăm vào

ngực nàng, như muốn bóc trần ra, Quỳnh Ngọc rảo bước ra đường. Đám thực khách thượng lưu này chắc vào gian phòng ăn lộng lẫy của lũ quân, mệnh danh là phòng Raja, chưa được 150 ghế, để thưởng thức những món ăn Pháp và rượu vang Pháp chính hiệu.

Quỳnh Ngọc cũng muốn kéo Văn Bình vào một góc phòng ăn, vừa uống sâm banh, vừa nắm tay chàng âu yếm, song nàng không được quyền du hí. Nàng là nhân viên sở Gian điệp, phải đặt công tác lên trên hết.

Thở dài, nàng gọi tắc xi.

Vừa trèo lên xe, nàng khựng người lại. Tài xế lái qua một cái xe đen, trên xe bước xuống hai người đàn ông mặc sơ mi rộng thùng thình, bỏ ngoài quần, bên hông cõm cộm. Quỳnh Ngọc bảo tài xế chạy một quãng rồi dừng lại.

Qua kiếng hậu, nàng thấy rõ hai người lạ mặt nghênh ngang tiến vào khách sạn Royal.

Một hồi chuông SOS reo lên trong trí, nàng bắt tắc xi quay vòng lại.

Hối hả, nàng trèo cầu thang lên lầu. May nàng đi giày thấp nên không trượt ngã.

Nàng thấy hai người lạ mặt khệnh khạng từ thang máy bước ra, nện đế giày cõm cộm về phía phòng Văn Bình. Biết có việc chẳng lành, nàng rón rén đi theo. Cũng may, hành lang vắng tanh, không có một ai.

Hai người lạ mặt đập tung cửa phòng Văn Bình, súng chĩa một loạt, kèm theo tiếng hô dọa nạt :

— Dơ tay lên.

Văn Bình đang cúi hời đống va li nên không

kip phản công. Môrit dựa lưng vào tường, còn bạn nàng ly huyết ky dầy áp lên miệng. Hai tay cao thủ của làng do thám quốc tế vô tình bị mắc kẹt như con cá dút đầu vào rọ.

— Dơ tay lên.

Tuy bị mắc kẹt, Văn Bình và Môrit không hề biến sắc. Môrit thản nhiên hỏi :

— Các anh có cho tôi đặt ly rượu xuống bàn không hay là phải đưa cả ly rượu lên đầu ?

Đó là kế mọn của chàng. Song hai người lạ mặt cũng khôn không kém. Một người cười rộ :

— Hừ, Môrit đừng lam trò quỷ thuật nữa. Cứ dơ cả tay lẫn ly lên. Còn anh kia còn dơ ai nữa.

Quay mặt lại, Văn Bình thoáng thấy Quỳnh Ngọc đi ngang qua cửa. Nàng rút khẩu súng tí hon ra khỏi xác không biết từ lúc nào. Văn Bình nháy mắt, nàng nhắm bàn tay cầm khí giới của tên đứng gần nàng và lấy cò.

Tiếng súng nổ rất nhẹ, chỉ lớn hơn tiếng nút bấc văng khỏi cổ chai sâm banh. Bị đạn vào ngón tay cái, nạn nhân kêu lên :

— Trời ơi !

Tuy bị đau, y không chịu bỏ súng. Y định nhắm đạn, thì Văn Bình đã phóng chân phải ra, nhanh như tên bắn. Ngón cước thần sầu của chàng rơi đúng ngón tay bị thương của y, khẩu súng ru-lô 9 ly to tướng văng xuống sàn gác, lót dệm ni-lông không nghe tiếng động.

Cùng trong lúc ấy, tên lạ mặt thứ hai bóp cò, lấy Môrit làm mục tiêu. Môrit quả không hề danh là đệ nhất đại diện của ông Hoàng trên đất Thái.

Chàng phóng người nằm rạp xuống sàn, viên đạn cắm vào cuốn lịch treo trên tường. Văn Bình đã phi thân sát tên cầm súng, hoành tay phát ra một cú atêmi.

Chàng không muốn hạ thủ y nên chỉ đánh nhẹ. Tuy vậy, y cũng lão đảo, rồi ngã sóng soài vào khay huyết-ky, ly cốc chạm vào nhau vỡ loảng xoảng.

Một cú atêmi thứ hai hạ nốt tên bị thương vào ngon tay.

Môrit vội đóng cửa phòng, để Quỳnh Ngọc gác bên ngoài. Văn Bình lục túi một tên, rút ra một tấm thẻ lát tích trên có những dấu đỏ chóc. Môrit giật mình.

— Hừ, nhân viên của đại tá Arun rồi.

Văn Bình hỏi :

— Arun là ai ?

— Phó chỉ huy Mật vụ.

Quỳnh Ngọc hé cửa nói vào :

— Các anh yên tâm, không có ai đâu.

Văn Bình hỏi ra :

— Dưới đường, còn đứa nào nữa không ?

Quỳnh Ngọc đáp :

— Còn một nữa. Cái xe màu đen đậu bên kia đường. Anh thấy chưa ?

Nhìn qua cửa kính, Văn Bình nhận ra một chiếc Fiat cỡ lớn nằm chênh ềnh dưới một thân cây cành lá xum xuê. Trời nhá nhem tối, xe cộ chạy như mắc cửi, song chàng vẫn thấy rõ một người mặc sơ mi đỏ ngồi vắt vẻo trước tay lái, miệng phì phèo thuốc lá.

Chàng gọi :

— Hêlen.

Quỳnh Ngọc đáp :

— Dạ.

Nàng thò đầu vào. Văn Bình dặn Môrit :

— Quỳnh Ngọc và tôi xuống trước, hạ tên tài xế. Khi tôi lái xe vòng sang bên này đường, anh xuống thì vừa.

Văn Bình khoát tay Quỳnh Ngọc ra khỏi lầu quán. Khi đi qua quây tiếp tân, chàng trả chìa khóa, kèm thêm hai chục đô la. Nhân viên khách sạn cung kính hỏi :

— Thưa, còn hành lý của ông nữa.

Văn Bình khoát tay :

— Mai tôi sẽ quay lại lấy.

Chàng không muốn rên rang sợ lộ. Va li của chàng không đựng đồ quý, hoặc giấy tờ quan trọng, mất thì thôi, chàng sắm cái khác.

Một mình trong phòng, Môrit bế hai nhân viên mật vụ Thái lên giường, nện cho mỗi đứa một atêmi, rồi kéo chăn lên cổ. Hai mật vụ viên sẽ ngủ một vài giờ nữa mới tỉnh. Khi ấy, chàng đã cao chạy xa bay.

Chàng lượm mảnh ly vỡ, ném vào va li, khóa lại. Xong xuôi, chàng ra cửa sổ theo dõi Văn Bình.

Cặp tình nhân nhàn nhá bước ra đường giữa tiếng kèn, tiếng trống ken két.

Quỳnh Ngọc tiến lại phía đầu xe cho tên tài xế thấy nàng. Nàng đoán không sai, y ló cổ ra ngoài cửa xe, ngấm nàng từ đầu xuống chân bằng con mắt tóe lửa thêm muốn.

Nàng lại gần y, giọng ồm ồm :

— Xe đại tá Arun phải không anh ?

Y gạt đầu, mắt hip lại :

— Phải, sao cô biết.

— Tôi là bạn của Arun.

Nàng tí tay lên cửa xe. Y đại đột nắm lấy bàn tay trắng muốt của nàng. Văn Bình đứng sau Quỳnh Ngọc mà y không biết. Chàng chop tay y, giựt mạnh. Y ngã chúi vào cửa xe, chàng giáng xuống một đòn, y hất tỉnh luôn.

Văn Bình trèo lên xe, mở máy. Xe hơi mặt vụ có khác, chàng chỉ vặn khóa là động cơ kêu ròn, ngọt sớt. Chàng vòng qua đường. Mòrit ba chân bốn cẳng xuống đường. Văn Bình tổng ga xăng, phóng thẳng một mạch.

Đọc đường, chàng hỏi :

— Chúng mình đi đâu ?

Mòrit nói :

— Tôi sẽ đưa anh tới một ngôi nhà kín đáo.

Quỳnh Ngọc xen vào :

— Khlong Hualam phải không ?

Mòrit đáp :

— Phải.

Văn Bình nói :

— Bây giờ anh tính sao ? Mặt vụ Thái bám sát thế này, sợ chúng tôi lộ mặt.

Mòrit nhìn qua cửa xe, giọng lo lắng :

— Tôi cũng sợ như vậy.

Đột nhiên Quỳnh Ngọc nói to :

— Văn Bình. Anh đậu lại cho em xuống.

Văn Bình sửng sốt :

— Em đi đâu ?

— Em tới gặp Arun.

— Để y nhốt em vào khám ư ?

Mòrit cười :

— Anh đừng lo. Arun không dám đụng tới Quỳnh Ngọc đâu.

Văn Bình hỏi thêm :

— Em đến Arun làm gì ?

Giọng nàng cương quyết :

— Đến để bắt y không được cho người đi bắt Mòrit nữa.

Văn Bình cười ngất :

— Hừ, em làm như Arun là ý trung nhân không bằng.

Mặt Mòrit vụt nghiêm nghị :

— Anh không biết đấy thôi. Arun còn quí Quỳnh Ngọc gấp mười thế nữa.

Giọng Văn Bình dỗi khác, pha hằn học :

— Té ra Quỳnh Ngọc có người yêu làm đại tá Mặt vụ Thái. Như vậy anh em mình còn sợ gì nữa.

Quỳnh Ngọc cau mày :

— Em không thích đùa đâu. Arun yêu em, điều đó em không phủ nhận. Nhưng em có yêu lại không, lại là chuyện khác. Nếu được cầm tay em, Arun có thể hy sinh cả tính mạng, chứ không như anh, chiếm được lòng em, được đời em, mà còn kèn kiệu và ghen tuông bóng gió.

Mòrit nói :

— Quỳnh Ngọc nói đúng. Arun say nó như điên điên. Nó bảo Arun giết người, Arun cũng nghe ngay. Chính tôi đã bố trí cho Arun gặp nó và chết mẹ, chết mẹ vì nó.

Quỳnh Ngọc quát mắt :

— Ai cho phép anh gọi em là nó. Anh phải gọi là em, hoặc là cô, nghe chưa ?

Môrit xoa tay :

— Thôi, tôi sợ rồi, xin lỗi cô Ngọc.

Nét mặt tươi tỉnh trở lại, nàng nói :

— Các anh về Khlong Hualam đi, em đến thẳng văn phòng đại tá Arun.

Văn Bình cầm tay nàng :

— Đừng giận anh, tội nghiệp.

Quỳnh Ngọc nhìn chàng bằng đôi mắt ướt :

— Bao giờ em dám giận anh. Em chỉ sợ mai kia công tác hoàn thành, anh lại bỏ em thôi.

Văn Bình nín thinh. Chàng không dám hứa với nàng. Quỳnh Ngọc lẳng lẳng xuống xe, vẫy tắc xi. Chờ tắc xi của nàng khuất sau ngã tư, Môrit mới ngồi trước tay lái, thay Văn Bình, lái vòng vào một đường hẻm. Hai người không trò chuyện với nhau nữa. Một lát sau, Môrit nói :

— Lúc này, anh ghen đùa hay ghen thật đó ?

Văn Bình thở dài :

— Tôi cũng không biết nữa. Không khéo tôi yêu nàng cũng nên. Sau bao năm lặn lội, bây giờ tôi mới chiêm nghiệm lời dặn của ông Hoàng là đúng : chớ đùa ái tình với nhân viên trong Sở.

— Tôi cho mọi việc đều do định mệnh an bài. Anh lấy được nàng còn gì bằng. Nàng đã đẹp lại doan chính, còn anh, anh là điệp viên số một của Sở. Song tôi chỉ sợ giữa đường đứt gánh mà thôi.

Văn Bình bâng khuâng rút thuốc Salem ra hút. Môrit lái xe đến một công viên tối om, đậu lại. Gần đấy, chàng thấy một chiếc Dauphine sơn trắng. Trông trước, trông sau, không thấy tài xế, Môrit nhanh nhẹn mở cửa xe, nối giầy công-tắc. 5

giây đồng hồ sau, động cơ nổ ròn, Môrit sang số, chạy biến vào bóng tối.

★

Qua rạp chiếu bóng Chalerm Khetr, gần cầu Yosay, Quỳnh Ngọc ra hiệu cho tắc xi dừng lại. Ném cho tài xế 10 baht (1), nàng rảo bước lại một tiệm cà phê cũ kỹ. Nàng đi thẳng vào trong, đến cánh cửa trên đề chữ «phòng riêng» thì đẩy vào.

Bên trong, một người đàn ông cao lớn, ngồi hút xì-gà cạnh tổng đài điện thoại.

Y mở to mắt nhìn nàng :

— Đây là phòng riêng của chủ nhân. Cô hỏi ai ?

— Tôi hỏi Arun.

— Arun là ai. Tôi không biết. Có lẽ cô lầm địa chỉ rồi. Tiệm giải khát này không có ai tên là Arun.

Quỳnh Ngọc dẫn cái xác xuống bàn :

— Tôi không có thời giờ ỡm ờ với anh nữa.

Arun ở lâu ba, phòng 17, Anh gọi điện thoại lên cho đại tá, nói là có người quen muốn gặp ngay.

Y lắc đầu, vẻ mặt sợ sệt :

— Đại tá đang bận việc. Tôi không dám gọi. Trái lệnh, tôi sẽ bị bỏ tù. Ít nhất là một tuần vào xà lim. Tôi xin cô tha cho.

Quỳnh Ngọc quát :

— Nếu anh còn trù trù, tôi sẽ bắn nát óc.

Nàng rút súng ra, lên đạn đánh soạch. Gã cao lớn run lẩy bẩy :

— Thừa cô là ai ?

Nàng đáp, giọng hách dịch :

— Hêlen. Cứ trình với đại tá là có cô Hêlen. Đại tá sẽ không bỏ tù anh, trái lại còn thương

(1) Tiền Thái 20 baht là một đô la Mỹ.